

[Elna Munch.]

arbejde, lagde sig i Baghold og dræbte Forstanderen, ja, saa fik det offentlige Interesse for den unge Mand, nu havde Hospitalerne Plads til ham: han blev anbragt paa Sirkingsanstalten, og dér kommer han efter al Sandsynlighed til at tilbringe Resten af sit Liv. Her er et Tilfælde, hvor jeg mener at det offentlige burde være skredet ind i Tide. Det er muligt, at denne unge Mand kunde være blevet helbredet; selv om man ikke vilde have anbragt ham paa en Sindssygeanstalt, skulde man have anbragt ham paa en anden Anstalt under Kur og Pleje, og her tror jeg i allerhøjeste Grad paa Værdien af en Nervekuranstalt, som jeg gentagne Gange har lyst efter.

Med Hensyn til dette, at en Overlæge uberettiget skulde tilbageholde en Patient, maa jeg sige, at det er ret usandsynligt, at slikt skulde finde Sted. Vore Overlæger har saa god Brug for Plads paa deres Hospitaler, at det er højest usandsynligt, at en Overlæge skulde have Interesse i at beholde en Patient, hvis han mente, det var forsvarligt at udskrive ham. En Overlæge kan i øvrigt have forskellige Motiver til at beholde en Patient, som selv føler sig rask, dels dette, at han ikke mener, vedkommende er modstandsdygtig nok til at komme ud i Livet, dels dette, at han maaske ved, at der ikke er nogen til at tage sig af vedkommende, naar han lukkes ud af Hospitalet. Selvfølgelig kan man rent teoretisk tænke sig en Overlæge, der af Ondskab eller Hævnfølelse, vil tilbageholde en Patient, men en saadan Overlæge er absolut ikke egnet til at beklæde en saadan Stilling og vilde sikkert hurtigt blive fjernet. Jeg synes derfor, noget saadant ligger udenfor de Muligheder, man behøver at tage i Betragtning.

Selvfølgelig kan Forholdet ikke være saadan, at Folk uden videre kan spærres inde paa en Anstalt, det skal ikke være saadan, at man af økonomiske eller andre Grunde uberettiget kan indespærre en besværlig Person. Man maa naturligvis være uhyre varsom paa dette Omraade, og derfor er det ganske nødvendigt, at der er en Appellinstans for den, der er indlagt paa et Hospital. Dette foreslaas i Forslaget at skulle være Overøvrigheden. Heroverfor har Tilsynsraadet henvist til, at det skulde være Tilsynsraadet for Statens Sindssygehospitaler, med Tilslutning i øvrigt fra Sundhedsstyrelsen, men her til bemærker Justitsministeren, at Ordningen vilde være lidet stemmende med de Op-gaver, som er tillagt Tilsynsraadet. Dette

kan jeg imidlertid ikke være enig i, for det vilde absolut være i Overensstemmelse med den Aand, hvori Tilsynsraadet oprindeligt er skabt, nemlig under Forhandlingerne i Medicinalkommissionen, hvor Tilsynsraadet udtrykkelig blev skabt som et Organ, der skulde være et Mellemlid mellem Befolkningen og Administrationen, og til hvilket man udtrykkelig henviste alle Klager fra Patienter, hvilke jo ogsaa bliver behandlet i Tilsynsraadet. Naar man i øvrigt i Motiverne hævder, at Appellinstansen skal være et Organ, der virker diskret og hurtigt, haaber jeg ikke, at dette er en Hentydning til, at Tilsynsraadet ikke skulde sidde inde med disse Egenskaber. Jeg ved ærlig talt ikke, om disse Egenskaber i højere Grad skulde være repræsenteret i et offentligt Kontor, jeg tror, en saadan Anskuelse vil være ret optimistisk. Men i øvrigt er dette et Punkt, der kan diskuteres nærmere i Udvalget.

I det store og hele kan jeg tiltræde Lovforslaget, idet jeg tror, at det, ført ud i Livet i den humane Aand, som man selvfølgelig maa udvise overfor disse uheldigt stillede Samfundsborgere, vil kunne virke til at bringe Helbredelse til mange, der nu uheldig synker dybere og dybere ned i Sindssyge, fordi Samfundet ikke kommer dem til Hjælp. Det er i Virkeligheden først og fremmest paa dette Punkt, at jeg ser det gode i Lovforslaget. Jeg tror nemlig, at uhyre mange gaar til Grunde, fordi man ikke i Tide skrider ind overfor Sygdommen, simpelt hen fordi den syge ganske paa egen Haand kan bestemme, om det passer ham at blive behandlet eller ej. Jeg skal imidlertid ikke undlade at minde om, at Betingelsen for, at Lovforslaget kan træde ud i Livet i den Aand, hvori det er givet, det er, at der er Plads paa vore Anstalter til alle, som trænger dertil, og det kan ikke gentages tidt nok, at enhver, der har Brug for Samfundets Hjælp paa dette Omraade, bør kunne finde den fornødne Mulighed for Pleje. Men jeg tror — det vil jeg gentage endnu en Gang — jeg tror, at det var overmaade vigtigt, om man fik den Nervekuranstalt, som jeg saa ofte har lyst efter, fordi den vilde virke mindre afskrækkende for den syge end et virkeligt Sindssygehospital.

Med disse Ord skal jeg anbefale, at man behandler Lovforslaget velvilligt i et Udvalg.

Geert-Jørgensen: Jeg vil gerne paa min Gruppes Vegne anbefale dette Lovforslag til en velvillig Behandling. De Per-